

W drodze drugiego zarzutu wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd niedostatecznie uzasadnił swoje rozstrzygnięcie odnośnie do zastosowania art. 23 ust. 2 rozporządzenia 1/2003 ⁽¹⁾ oraz art. 15 rozporządzenia nr 17 ⁽²⁾.

Poprzez swój trzeci zarzut wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd nie dokonał sądowej kontroli i przeprowadził dostatecznej kontroli uzasadnienia i rozumowania Komisji donośnie do wpływu praktyki na rynek.

W drodze swojego czwartego zarzutu wnosząca odwołanie podnosi tytułem subsydiarnym, że Sąd nie dochował wymogów proceduralnych naruszając zasadę rozsądnego terminu usankcjonowaną w art. 6 EKPC oraz zasadę skutecznej ochrony sądowej. Zarzut ten prowadzi wnosząca odwołanie do wystąpienia, tytułem żądania głównego, o uchylenie wyroku oraz, tytułem ewentualnym, o obniżenie kwoty kary przy uwzględnieniu konsekwencji finansowych dla wnoszącej odwołanie wynikających z upływu czasu ponad rozsądny termin.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 (WE) i art. 82 (WE) (Dz.U. 2003, L 1, s. 1)

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady EWG nr 17 pierwsze rozporządzenie wprowadzające w życie art. (81 WE) i (82 WE) (Dz.U. 1962, 13, s. 204)

Skarga wniesiona w dniu 2 lutego 2012 — Komisja Europejska przeciwko Irlandii

(Sprawa C-55/12)

(2012/C 89/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: R. Lyal, W. Mölls, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że udzielając zwolnienia z podatku akcyzowego w odniesieniu do paliw używanych przez osoby niepełnosprawne do pojazdów silnikowych bez poszanowania minimalnych poziomów opodatkowania ustanowionych w dyrektywie Rady 2003/96/WE ⁽¹⁾ Irlandia uchyliła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi, że utrzymując zwolnienie z podatku akcyzowego w odniesieniu do paliw używanych przez osoby niepełnosprawne, Irlandia naruszyła obowiązki wynikające z tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. L 283, s. 51).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 16 listopada 2011 r. w sprawie T-72/06 Groupe Gascogne przeciwko Komisji, wniesione w dniu 6 lutego 2012 r. przez Goupe Gascogne SA

(Sprawa C-58/12 P)

(2012/C 89/29)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Goupe Gascogne SA (przedstawiciele: P. Hubert i E. Durand, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku w zakresie, w jakim oddała skargę Groupe Gascogne na decyzję Komisji C(2005) 4634 wersja ostateczna z dnia 30 listopada 2005 r. dotyczącą postępowania na podstawie art. 81 (WE) (sprawa COMP/F/38.354 – Worki przemysłowe) i obciąża kosztami postępowania Groupe Gascogne;

— uchylenie wyroku w zakresie, w jakim potwierdza on sankcję nałożoną na skarżącą mocą zaskarżonej decyzji;

— przekazanie sprawy do Sądu w celu ponownego rozpoznania zgodnie z zaleceniami Trybunału lub określenie kary w wysokości kwoty:

— nie przekraczającej 10 % kwoty obrotu osiągniętego łącznie przez spółki Sachsa i Groupe Gascogne S.A, przedsiębiorstw oskarżonych w niniejszym postępowaniu;

— lub przy uwzględnieniu znacznie długiego czasu trwania postępowania przed Sądem;

— obciążenie Komisji Europejskiej, strony pozwanej, całością kosztów postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

W drodze zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo odmawiając zbadania wpływu zmian w porządku prawnym Unii, jakie nastąpiły w związku z wejściem w życie traktatu z Lizbony w dniu 1 grudnia 2009 r., a w szczególności odnośnie do konsekwencji zastosowania do niniejszej sprawy art. 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, przyznającej ochronę domniemania niewinności Groupe Gascogne.

W drodze zarzutu drugiego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 101 TFUE oraz art. 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej niesłusznie przypisując jej solidarną odpowiedzialność w związku z praktykami Sachsa od dnia 1 stycznia 1994 r. na samej podstawie stwierdzenia posiadania przez grupę Gascogne 100 % kapitału spółki Sachsa oraz potwierdzając decyzję w zakresie, w jakim uznała ją solidarnie odpowiedzialną z tytułu zapłaty nałożonej na Sachsa grzywny w kwocie 9,90 mln EUR.

Poprzez zarzut trzeci, podniesiony tytułem subsydiarnym, wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo dokonując

błędnej wykładni pojęcia „przedsiębiorstwo” w rozumieniu art. 101 TFUE oraz, w konsekwencji, sprawdzając przestrzeganie granicy 10 % obrotu przewidzianej w art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) 1/2003 ⁽¹⁾ w odniesieniu do skonsolidowanego obrotu Groupe Gascogne, podczas gdy powinien być się oprzeć, o ile Groupe Gascogne mogła zostać uznana solidarnie odpowiedzialną za naruszenie zarzucane Sachsa, na wartości obrotu łącznego samych tych spółek Groupe Gascogne, wobec braku przedstawienia powodów, dla których pozostałe spółki córki Groupe Gascogne miałyby być włączone w „przedsiębiorstwo” odpowiedzialne utrzymywanych praktyk antykonkurencyjnych spółki Sachsa.

Wreszcie, w drodze zarzutu czwartego i ostatniego, również podniesionego tytułem subsydiarnym, wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd naruszył art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej poprzez okoliczność, że nie została ona wysłuchana w odpowiednim terminie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 (WE) i art. 82 (WE) (Dz.U. 2003, L 1, s. 1)